

ע"פ 4635/10/15 - חיים-צבי שפרן נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 4635-10-15 שפרן נ' עיריית תל-אביב-יפו
תיק חיצוני: 70504956

בפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערערים חיים-צבי שפרן
נגד
משיבים עיריית תל-אביב-יפו

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית משפט לעניינים מקומיים (כב' השופט א' הרמלין) מיום 8/6/15, לפיו הורשע המערער לאחר שמיעת הראיות, בעבירה של חניה על מדרכה (עם קטנוע) לפי סעיף 6 (ד)(2א) לחוק עזר לת"א יפו (העמדת רכב וחנייתו) תשמ"ד-1983 (להלן: "**חוק העזר**") ונגזר עליו קנס בסך 1,000 ₪.

טענות הסניגור בקליפת אגוז הן כדלקמן:

א. היעדר זיהוי המערער מעבר לכל ספק סביר. רק חלק מספרות לוחית הרישוי שצולמה על ידי הפקח תואם את רישיון הרכב שלו.

ב. הפקח לא הציג את הדוח המקורי וכן לא הוצגו השאלות על ידי המשיבה.

ג. חוק העזר העירוני בוטל על ידי החקיקה הראשית הודעת התעבורה (קביעת לוח התמרורים) תשע"א-2010.

ד. במקום בו נרשם הדו"ח לא הוצב תמרור האוסר חניית קטנועים ועל כן לא ניתן היה להרשיע את המערער.

ה. כתב האישום מייחס למערער עבירה לפי תמרור 627 + 817 אולם התמרור דן מיועד לרכב בעל 4 גלגלים ולא דו גלגלי ולאבני שפה בכחול לבן. במקום בו נרשם הדו"ח אבני השפה צבוע אדום לבן.

- ו. בתי המשפט נוהגים לזכות נהגים במקרים בהם לא הוצבו תמרורים על פי התקנות.
- ז. טעה בית משפט קמא כאשר הרשיע את המערער על פי חוק עזר שבוטל ולמרות שלא היה תמרור במקום האוסר על חניית קטנועים. בית משפט קמא התעלם מהוראת החוק הראשי היא הודעת התעבורה, הכוללת גם את לוח התמרורים.
- ח. בטיעוניו בבית המשפט העלה הסניגור טענת "הגנה מן הצדק". נטען כי חומר הראיות לא הובא לידיעת המערער וכך נפגעה הגנתו.
- ט. לעניין העונש, על המערער הוטל עונש חמור פי 400% מהקנס המקורי שהוטל עליו, שהיה ₪ 250 וזאת מאחר ובחר לנהל הוכחות.

ב"כ המשיבה טוענת כדלקמן:

- א. ב"כ המשיבה הציגה בפני בית המשפט את פרטי הדו"ח המקורי ובו מספר הרישוי של הקטנוע הוא שלם. הפקח רשם במועד עריכת הדו"ח 7 ספרות של מספר הרישוי של הקטנוע. לדבריה הפניה בשאלתא למשרד התחבורה נעשתה מעבר לצורך ולמרות שהפקח רשם את מספר הקטנוע בשלמותו, 7 ספרות וזאת על מנת לשלול אפשרות של קיום טעות לכאורית.
- ב. כאשר נבדקו כל יתר 9 האפשרות הוברר למשיבה כי מדובר בקטנועים מסוגים שונים ולא סוג הקטנוע שבתמונה. המשיבה פנתה למשרד התחבורה על מנת לחזק את דברי הפקח, ולא על מנת להשלים את מספר הרישוי החסר כפי שנטען על ידי המערער.
- ג. לאור דברי הפקח יכול היה המערער לפנות למשרד התחבורה ולבקש תעודת עובד ציבור אשר יצוין בה מה היה התמרור במקום עריכת הדו"ח ובמועד עריכת הדו"ח, אולם הוא לא עשה כן ולא היה כל צורך לצלם את התמרורים ברחבי העיר ולהגישם לבית המשפט.
- ד. ב"כ המשיבה הגישה ברשות בית המשפט תשובה בכתב לטענת המערער לפיה בוטל חוק העזר העירוני נשוא הדיון. לדבריה מבדיקתה עולה כי חוק העזר דנן לא בוטל מעולם וכי הוא מחייב בכל הנוגע להעמדת רכב וחנייתו. זאת ועוד, ביום 11/3/15 תוקן חוק העזר דנן ולא יעלה על הדעת שחוק שבוטל בעבר יתוקן.

דין והכרעה

בית משפט קמא נתן אמון בדבריו של הפקח מר דוד חמדי שערך את הדו"ח. הפקח הגיש את הדוח ת/1 ואת התמונה ת/2. הפקח הסביר בעדותו בבית משפט קמא כיצד הוא נוהג להקליד את מספר הרישוי של הרכב למסופון ולוודא כי המספר הרשום במסופון זהה למספר הרישוי של הרכב שבפניו.

במקרה דנן הוגש הדו"ח ואף הוצג בפניו ומספר הרישוי של הרכב המופיע בו שלם לחלוטין. רק בתמונה של הקטנוע שצולמה על ידי הפקח מוסתרת אחת הספרות של מספר הרישוי. כאמור בית משפט קמא נתן אמון בדברי הפקח שהסביר כיצד הוא נוהג לרשום את הדוחות. הפקח אף ציין בעדותו כי הקטנוע חנה על מדרכה וכי בעת שרשם את הדו"ח דנן בוצעו במקום עבודות תשתית והיו במקום תמרורים שאסרו חניית רכב דו גלגלי על המדרכה.

בית משפט קמא אימץ את דברי הפקח גם בענין זה. כידוע ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות של בית משפט קמא אלא במקרים חריגים בלבד ולא זה אחד המקרים הללו.

מצב התמרורים היום איננו רלוונטי ולכן גם הצילומים שהוגשו על ידי ב"כ המערער של תמרורים האוסרים חניה של קטנועים שצולמו ברחבי העיר, אינם רלוונטיים לענייננו. לא מצאתי כי מוטלת חובה על הפקח לצלם את התמרורים ולכן למרות שלא צילם את התמרור במקום עריכת הדו"ח, רשאי היה בית משפט קמא לאמץ את דבריו לפיהם היה במקום במועד עריכת הדו"ח תמרור האוסר על חניית קטנועים על מדרכה.

מאחר והפקח העיד כי במקום עריכת הדו"ח היה תמרור האוסר על חניית קטנועים, עבר נטל הבאת הראיות אל המערער ואם רצה להוכיח אחרת היה עליו להמציא תעודת עובד ציבור ממשרד התחבורה שבה יצוין מה היה מצב התמרורים במקום במועד עריכת הדו"ח. כאמור הצילומים של התמרורים שהגיש המערער אין בהם כדי ללמדנו דבר על הימצאותו או היעדרו של תמרור האוסר חניית קטנועים במקרה נשוא הדיון.

זאת ועוד חלק מטיעוניו של ב"כ המערער לא הועלו כלל בפני בית משפט קמא כגון הגנה מן הצדק וביטולו של חוק העזר העירוני לפיו הועמד המערער לדיון. מאחר וערכאת הערעור בוחנת האם נפלה טעות בפסק דינו של בית משפט קמא לא ניתן להעלות בפניה טיעונים שלא בא זכרם בבית משפט קמא.

למעלה מהצורך ייאמר כי אין ממש גם בטיעונים הללו. התביעה לא הגישה השאילתות כראיה לבית משפט קמא ולא הסתמכה עליהן לכן לא הייתה חייבת להציג אותן לסניגור כחומר ראיה. אף לא מצאתי בפרוטוקול הדיון כי הסניגור דרש להגיש את המסמכים הללו לבית המשפט.

כאמור לעניין הזהויה הפקח רשם במועד עריכת הדו"ח מספר רישוי בן 7 ספרות. הספרות מופיעות בדו"ח המקורי דהיינו

הדו"ח שנרשם מלא ואיננו חסר דבר. העובדה שבצילום הוסתרה ספרה אחת במספר הרישוי של הקטנוע, וכאמור אין חובה לצלם הקטנוע, אין בה כדי לפגום בדו"ח או להטיל ספק בזיהוי של הקטנוע.

באשר להוראות סעיף האישום, סעיף 6 (ד)(2א) לחוק העזר סעיף זה אשר נרשם בדו"ח אוסר חניה על המדרכה לכל סוגי כלי הרכב לרבות לרכב דו גלגלי. על כן הייתה המשיבה רשאית להאשים את המערער על פי הוראת חיקוק זה.

לא מצאתי ממש גם בטענת המערער כי חוק העזר לתל אביב יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1984, בוטל. לביסוס טענתו הפנה המערער למספר מסמכים. כפי שיפורט להלן, אין במסמכים אלו כדי להועיל למערער בטענתו.

לטענת המערער הודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשע"א-2010, מיום 15.12.10 (להלן: **"הודעת התעבורה"**), ביטלה את חוק העזר הנ"ל. עיון בהודעה מלמד כי זו הוצאה ונחתמה על ידי המפקח הארצי על התעבורה מכח סמכותו שבתקנה 16(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 לקבוע את **"דוגמאות התמרורים, סוגיהם, מידותיהם, צבעיהם, צורותיהם, משמעויותיהם, אופן הצבתם וסימונם"**.

כל תכליתה וכל תוכנה של ההודעה נוגעת לקביעת לוח תמרורים, היינו לקביעת צורת התמרורים, משמעות הוראותיהם ואופן הצבתם. ההודעה, על פי נוסחה, אינה מבטלת כל חוק עזר עירוני שהוא או כל תקנה אחרת, למעט הודעה קודמת של קביעת תמרורים משנת 1970 (סעיף 6 להודעה).

להוכחת טענתו צירף המערער לבקשתו מיום 17.1.16 שכותרתה **"בקשה חשובה מאוד לתיקון טעות הקלדה חשובה שהתגלתה אתמול"** (להלן: **"הבקשה"**) מסמכים - שעל פי הנטען הינם "לקט מתוך הוראות החוק" (סעיף 3 לבקשה), בכלל זה נמצא מסמך שכותרתו "חוק עזר ל... (העמדת רכב וחנייתו), התש... - .. 20" (עמ' 8 לבקשה). על פי הנטען "חוק עזר עירוני ת"א 1984 בוטל ע"י תק' התעבורה 2014 בהן חוק עזר אחיד לחוק עזר זה לכל הרשויות" (עמ' 7 לבקשה). אלא שעיון במסמכים שצורפו לבקשה מלמדים כי המדובר למעשה ב"תקנות והנחיות להצבת תמרורים 2014" המופיע באתר משרד התחבורה והבטיחות בדרכים בקישור הבא:

http://media/mot.gov.il/PDF/HE_TRAFFIC_PLANNING/TakanotTamrurim.pdf

על פי האמור שם מדובר בהנחיות מפורטות להצבת התמרורים, כשבמסגרת זו קובצו, בחלקו האחרון של המסמך, "מספר חוקים, תקנות ומינויים" הקשורים לנושא (עמ' 7 להנחיות הנ"ל).

לפיכך, ובניגוד לטענת המערער, אין המדובר בנוסח חדש של חוק עזר עירוני, אלא במסמך שביקש להפנות ולהדגים את חוקי העזר הרלבנטיים באופן כללי, ומכל מקום אין המדובר בדבר חקיקה.

מעבר לאמור לעיל, לא הפנה המערער לכל הוראה שהיא הקובעת כי חוק העזר הנ"ל בטל, כפי שנעשה על דרך הכלל בעת ביטולם של חוקים או תקנות, וכזו אין בנמצא. ויודגש - ההפניות לק"ת 7434 מיום 5.11.14 כלל אינן רלבנטיות

לטענת המערער בהקשר זה.

יתרה מכך, וכפי שצינה ב"כ המשיבה בתשובתה לטענה בדבר ביטולו של חוק העזר משנת 1983, מאז הודעת התעבורה הנ"ל, מיום 15.12.10, שבה רואה המערער כמקור לביטול חוק העזר, נחקקו מספר תיקונים של חוק העזר העירוני (תיקון תשע"א מיום 11.5.11, תיקון תשע"ב מיום 13.8.12 ותיקון תשע"ה מיום 11.3.15), על כולם חתומים ראש עיריית ת"א ושרי התחבורה והפנים. הדעת נותנת, כי לו היה החוק בטל - לא היו השרים חוזרים שוב ושוב ומתקנים אותו בתיקוני חקיקה.

לאור כל האמור לעיל ומאחר ולא מצאתי כי נפלה טעות בהכרעת דינו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור עליה.

לענין גזר הדין:

אכן יש ממש בדברי ב"כ המערער, בגזר הדין לא צויין מתחם הענישה בנוגע לקנס כפי שיש לעשות. הקנס המקורי אשר הוטל על המערער היה 250 ₪ ולא 500 ₪, וזאת מאחר וביקשו להקל עמו. בנסיבות הללו אינני סבורה כי יש להחמיר עמו יתר על המידה ולהטיל עליו סכום שהוא פי ארבע מהקנס המקורי, מאחר ובחר לנהל הוכחות בבית משפט קמא.

אשר על כן אני מפחיתה את סכום הקנס שהוטל על המערער מ- 1,000 ₪ ל-700 ₪.

הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.

בשולי הדברים, המערער הגיש הודעת ערעור ארוכה המשתרעת על פני 36 עמודים ובקשות שונות, כאשר חלק מטיעוניו לא כוונו כלל לגופם של דברים דהיינו למסקנות הכרעת הדין וגזר הדין, אלא מהווים השתלחות בבית משפט קמא ובב"כ המשיבה כגון: סעיף 198 להודעת הערער. על מערער להצביע על טעויות שנפלו, אם נפלו, בפסק דינו של בית משפט קמא אולם הוא איננו רשאי לנהוג כלפיו בחוסר כבוד ולהשתלח בו. בנסיבות הללו התלבטתי לא מעט אם לא ראוי למחוק את נימוקי הערעור מטעם זה ורק לפנים משורת הדין נמנעתי מלעשות כן.

(ראה: עפ"ג 17175/04/12 קנדי נ' מדינת ישראל).

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ו, 01 פברואר 2016, במעמד הצדדים.